

Parlament de l'estudiant Anna Varela (Grau en Traducció i Interpretació)

Crec que, quan vam començar el grau, molts ens pensàvem que acabaríem de nit en una habitació amb llum groguenca, amb una copeta de vi negre al costat de la màquina d'escriure i traduint novel·les i poesia. Però ens vam trobar amb un món en expansió tecnològica (OmegaT!) i amb cartells que deien "Us heu de posar al dia amb les tecnologies!". Però si som de lletres!

Sí, vam entrar a la carrera amb les idees potser massa clares i ara en sortim amb un ventall de possibilitats enorme al nostre davant. Aquests quatre anys amb vosaltres m'han servit per adonar-me d'un parell d'ingredients que tenim la gent que traduïm: el primer seria l'adaptabilitat. Que l'IEC canvia els diacrítics? Ens eixuguem les llàgrimes i ens estudiem la nova norma. Que hem d'aprendre a utilitzar programes de traducció assistida? Vinga, va. Que hem d'analitzar sintàcticament una frase sense gaire sentit aparent d'un senyor que diu frases sense sentit "y de cuyo nombre no quiero acordarme"? També. Que veiem plans docents amb molt poques autores, o cap, a la bibliografia? Que hem d'aprendre a traduir insults i literatura eròtica? Per què no? Que ens obliguen a marxar d'Erasmus? A veure, si s'ha de fer, es fa.

La nostra filia per la llengua (bé, les llengües) és evident; però aquests quatre anys també han tingut gust de cafè, de mems d'excel·lència internacional, de prendre el sol a la Gutenberg, de pompeufarres, de festes majors de la UPF, d'associacionisme i descobriment, de conèixer persones que no marxaran de la nostra vida.

La vida universitària i tot el que hem après durant la carrera han provocat que el nostre camp de visió s'obri. I aquí entra el segon ingredient: la curiositat. És aquesta curiositat la que farà que quan sortim d'aquí, sigui quina sigui la direcció i el camí que prenguem, no deixem d'obrir-nos portes. Només em queda dir-vos que (*pausa dramàtica*) gràcies per aquests quatre anys i, moltes felicitats. Ja estem graduades!